

EL VENDRELL V BIENNAL DE CERÀMICA 2010

Exposició
dels
guanyadors
de la
V Biennial
de Ceràmica

Exposición
de los
ganadores
de la
V Biennial
de Cerámica

The
winner
works
exhibition
V Biennial
of Pottery

EULÀLIA OLIVER

Espais creuats 3.

Làmines de diferent textura realitzades amb diferents procediments, cuites a 1.280° en atmosfera reductora, 44 x 60,5 x 10,5 cm. V Biennal de ceràmica, 2n premi, el Vendrel 2009

SEGON PREMI

Eulàlia Oliver

L'any 1981, després de finalitzar els seus estudis a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Barcelona, Eulàlia Oliver funda el Taller Bugambilia amb dues companyes d'estudis, dedicat exclusivament a la creació ceràmica. La influència del gravat i el dibuix, així com l'estudi del volum i l'escultura, matèries amb què ha participat en diferents cursos, a banda d'una constant experimentació, li permeten transitar amb comoditat entre diferents disciplines amb un denominador comú, l'ús de la ceràmica com a matèria primera. La ceràmica modelada en superfícies sumament primes, properes a un teixit o al vidre, sobre les quals l'artista dibuixa figures que sorprenen per la seva senzillesa. Altres vegades les peces s'encaixen entre elles, formant elements tridimensionals, amb un component natural, com si es tractés d'un mineral format en una cova després de caure una gota d'aigua amb carbonats, sobre el mateix lloc, durant dos o tres mil anys.

Entre les seves influències podem destacar Maria Bofill, ceramista que en una trobada celebrada l'any 2008 a l'Escola Illa de Barcelona deia: "No em proposo assolir la perfecció, ans al contrari, estimo les coses naturals i vives com si es bellugessin". Aquesta idea la podem resseguir en l'obra d'Eulàlia Oliver, així com aportacions conceptuals de Josep Llorens Artigas o de figures contemporànies que treballen la ceràmica amb total llibertat. La participació en nombroses mostres col·lectives, en diferents d'individuals i la presència en fires nacionals i internacionals atorguen a aquesta artista visibilitat en el món de la ceràmica, que sens dubte augmentarà en els propers anys.

SEGUNDO PREMIO

Eulàlia Oliver

En 1981, después de finalizar sus estudios en la Escuela de Artes Aplicadas y Oficis Artísticos de Barcelona, Eulàlia Oliver funda el Taller Bugambilia con dos compañeras de estudios, dedicado exclusivamente a la creación cerámica. La influencia del grabado y el dibujo, así como el estudio del volumen y la escultura, materias con las que ha participado en varios concursos, a parte de una constante experimentación, le permiten transitar con comodidad entre diferentes disciplinas con un denominador común, el uso de la cerámica como materia prima. La cerámica modelada en superficies sumamente finas, cercanas al tejido o al cristal, sobre las que el artista dibuja figuras que sorprende por su sencillez. Otras veces las piezas se encajan entre sí, formando elementos tridimensionales, con un componente natural, como si se tratara de un mineral formado en una cueva después de caer una gota de agua con carbonatos, sobre el mismo lugar, durante dos o tres mil años.

Entre sus influencias podemos destacar a Maria Bofill, ceramista que en una reunión celebrada en 2008 en la Escuela Illa de Barcelona decía: "No me propongo conseguir la perfección, sino más bien lo contrario, amo las cosas naturales y vivas como si se movieran". Esta idea la podemos resseguir en la obra de Eulàlia Oliver, así como aportaciones conceptuales de Josep Llorens Artigas o de figuras contemporáneas que trabajan la cerámica con total libertad. La participación en numerosas muestras colectivas, en algunas individuales y la presencia en ferias nacionales e internacionales atorgan a esta artista visibilidad en el mundo de la cerámica, que sin duda aumentará en los próximos años.

SECOND PRIZE

Eulàlia Oliver

In 1981, after completing her studies at Escuela de Artes Aplicadas y Oficis Artísticos in Barcelona, Eulàlia Oliver set up the Bugambilia workshop with two fellow students, exclusively devoted to creating ceramics. The influence of engraving and drawing, as well as her study of volume and sculpture, with which she has entered several competitions, not to mention her constant experimentation, have enabled her to move comfortably between different disciplines with a common denominator, the use of ceramics as a raw material. Ceramics modelled on extremely thin surfaces, close to tissue or glass, on which the artist draws figures that surprise one with their simplicity. On other occasions the pieces slot together, forming three-dimensional elements, with a natural component, as if it were a mineral formed in a cave after drops of water containing carbonates have fallen on the same spot for two or three thousand years.

Her influences notably include Maria Bofill, a ceramicist who, in a meeting in 2008 at Escuela Illa de Barcelona said: "I am not aiming at perfection, quite the opposite. I love natural things that are alive as if they were moving". We can trace this idea in Eulàlia Oliver's work, along with conceptual contributions from Josep Llorens Artigas and contemporary figures who work ceramics with complete freedom. Her participation in many group exhibitions and some individual ones, and her involvement in national and international shows, has given this artist a visibility in the world of ceramics that will undoubtedly increase in the coming years.

Espais creuats 1. Làmines de diferent textura realitzades amb diferents procediments, cuites a 1.280° en atmosfera reductora, 10 x 50 x 4,5 cm.

La primera sensació que ens produeixen les peces d'Eulàlia Oliver és de fragilitat. És només una sensació inicial. Un examen atent ens permet una lectura de les qualitats que cada obra, de forma aïllada, desprèn. La primera percepció és tàctil, però no en el sentit clàssic, és a dir, no conviden a ser tocadés –la seva aparent fragilitat ens manté a l'aguait–, sinó que evidencien que algú prèviament les ha tocat. I ho ha fet amb molta cura. La forma en què les peces han estat disposades sobre la taula d'exposicions no és casual, un atent examen de la seva situació ens dona informació complementària sobre l'artista, ens diu, per exemple, que la fragilitat per la qual s'interessa Eulàlia Oliver no és intrínseca a les peces que produeix. Un objecte –una persona– pot ser dur com una roca, però allò que l'envolta –allò que ens envolta– condiciona la seva estabilitat. Un diamant, el material natural més dur que es coneix –la màxima duresa en l'escala de Mohs– es pot fer miques amb un cop de martell.

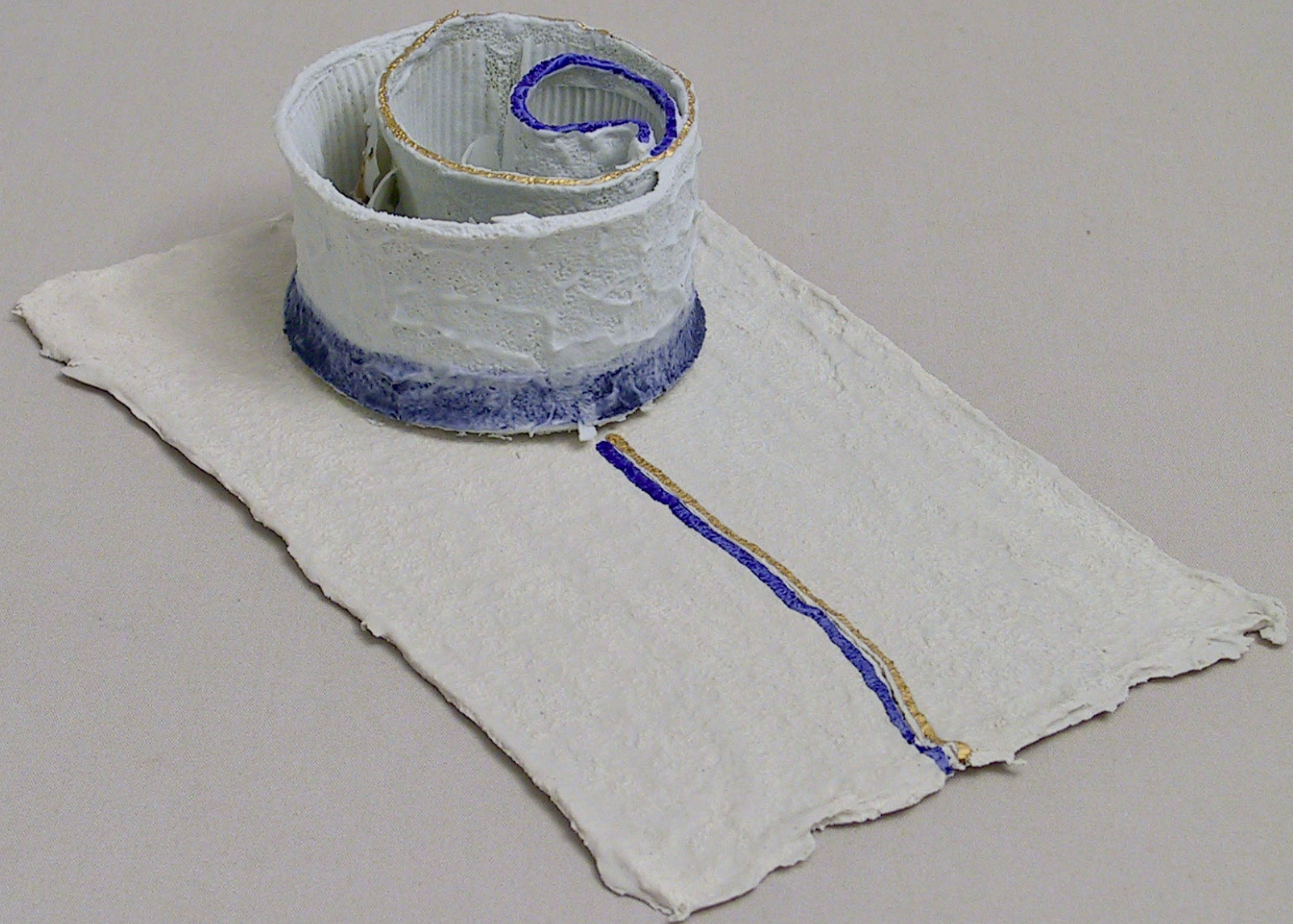
Una segona sensació: lleugeresa. En el sentit que proposa Italo Calvino de treure pes, de no deixar petja. Com si l'artista treballés les peces despuntant la matèria, cercant el que hi ha en el seu interior, tal com faria l'escultor amb la peça de marbre. El resultat final s'acosta a la transparència, a les ales de papallona. A la tela d'aranya. Potser a la música de Brahms. La lleugeresa d'aquestes peces porta implícita la voluntat de moviment. Moviment contingut, més pròxim al moviment pausat de les fulles d'un arbre una tarda de vent suau. La porcellana, lleugera com la seda, en les mans d'Eulàlia Oliver, dona forma a l'espai com una copa d'aigua dona forma al líquid que conté.

La primera sensación que nos producen las piezas de Eulàlia Oliver es de fragilidad. Es sólo una sensación inicial. Un examen atento nos permite una lectura de las cualidades que cada obra, de forma aislada, desprende. La primera percepción es táctil, pero no en el sentido clásico, es decir, no invitan a ser tocadas –su aparente fragilidad nos mantiene al acecho–, sino que evidencian que alguien previamente las ha tocado. Y las ha tocado con mucho cuidado. La forma en que las piezas han estado dispuestas sobre la mesa de exposiciones no es casual, un atento examen de su situación nos da información complementaria sobre la artista, nos dice, por ejemplo, que la fragilidad por la que se interesa Eulàlia Oliver no es intrínseca a las piezas que produce. Un objeto –una persona– puede ser duro como una roca, pero lo que la envuelve –lo que nos rodea– condiciona su estabilidad. Un diamante, el material natural más duro que se conoce –la máxima dureza en la escala de Mohs– se puede hacer añicos con un golpe de martillo.

Una segunda sensación: ligereza. En el sentido que propone Italo Calvino de quitar peso, de no dejar huella. Como si la artista trabajara las piezas desnudando la materia, buscando lo que hay en su interior, tal y como haría el escultor con la pieza de mármol. El resultado final se acerca a la transparencia, a las alas de mariposa. A la tela de araña. Quizá a la música de Brahms. La ligereza de estas piezas lleva implícita la voluntad de movimiento. Movimiento contenido, más próximo al movimiento pausado de las hojas de un árbol en una tarde de viento suave. La porcelana, ligera como la seda, en las manos de Eulàlia Oliver, da forma al espacio como una copa de agua da forma al líquido que contiene.

The first impression Eulàlia Oliver's pieces give us is that of fragility. That is just an initial impression. A careful examination allows us to discover the qualities that each work separately displays. The first impression is a tactile one, but not in the classic sense. That is to say they do not invite one to touch them – their apparent fragility keeps us at bay – but rather that they reveal that someone has previously touched them. And has touched them with great care. The way in which the pieces have been laid out on the display table is not unplanned. A close examination of their positioning gives us complementary information about the artist. For example, it tells us that the fragility that interests Eulàlia Oliver is not intrinsic to the pieces she produces. An object – or a person – cannot be as hard as a rock, but that which envelops it – or surrounds us – conditions its stability. A diamond, the hardest known natural material – the highest on the Mohs scale – can be shattered with a hammer blow.

The second impression: lightness. In Italo Calvino's sense of removing weight, not leaving a mark. As if the artist worked the pieces by undressing the material, looking for what is inside, like a sculptor with a piece of marble. The end result is close to transparency, the wings of a butterfly. A spider's web. Perhaps Brahms's music. The lightness of these pieces implies the desire for movement. Contained movement, closer to the unhurried movement of the leaves on a tree in a gentle afternoon breeze. The porcelain, which is as light as silk in Eulàlia Oliver's hands, gives shape to the space as a glass of water gives shape to the liquid it contains.

Interiors. Làmines de diferent textura realitzades amb diversos procediments, cuites a 1280° en atmosfera reductora, 31,5 x 20 x 6,5 cm

En l'ocupació de l'espai, l'artista ha demostrat gran solvència amb una sorprenent instal·lació –realitzada amb la també ceramista Glòria Ferrer– al castell de Verdú l'any 2009, titulada *Reflexions*, en què l'aigua guanyava protagonisme i on la subtil metàfora de la pluja de la vida ho envaïa tot. *Reflexions*, el títol és tota una declaració d'intencions per part de l'artista, en què l'obra és la materialització d'un llarg procés de treball intel·lectual que es concreta en una peça formalment senzilla, que amaga darrere un gran domini tècnic.

Per reforçar la sensació de lleugeresa, de despullament, l'artista juga amb el color. O potser hauriem de dir amb l'absència de color, ja que les zones cromàtiques es concentren, per exemple, en l'obra *Espais creuats* (2009), en la zona central de cada peça, en l'interior, permetent individualitzar-les. Reforçant la forma inicial, sense voluntat de ruptura. En la sèrie de petites i delicioses escultures realitzades els anys 2008 i 2009, en què un rectangle de porcellana gravita al costat d'un dau de pedra calcària de Menorca, observem que les zones cromàtiques reforcen la forma angular del conjunt, sense crear dissonàncies o disrupcions. De la mateixa època és la sèrie *Teixits* (2008), que combina fusta, llautó i delicades plaques de ceràmica: també aquí les marques fetes amb color reproduïen el marc de fusta sobre el qual estan suspeses les peces.

Una darrera propietat de les obres d'Eulàlia Oliver és la capacitat que tenen d'acotar l'espai. De marcar fites. En l'obra *Espais creuats* cada peça delimita un punt; els punts formen fileres que suporten un pla, actuant com un coixí.

En la ocupación del espacio, la artista ha demostrado gran solvencia con una sorprendente instalación –realizada con la también ceramista Glòria Ferrer– en el castillo de Verdú en 2009, titulada *Reflexions*, donde el agua ganaba protagonismo y la sutil metáfora de la lluvia de la vida lo invadía todo. *Reflexions*, el título es toda una declaración de intenciones por parte de la artista, en que la obra es la materialización de un largo proceso de trabajo intelectual que se concreta en una pieza formalmente sencilla, que esconde detrás un gran dominio técnico.

Para reforzar la sensación de ligereza, de desnudo, la artista juega con el color. O quizá deberíamos decir con la ausencia de color, ya que las zonas cromáticas se concentran, por ejemplo, en la obra *Espais creuats* (2009), en la zona central de cada pieza, en el interior, permitiendo individualizarlas. Reforzando la forma inicial, sin voluntad de ruptura. En la serie de pequeñas y deliciosas esculturas realizadas los años 2008 y 2009, donde un rectángulo de porcelana gravita al lado de un dado de piedra calcárea de Menorca, observamos que las zonas cromáticas refuerzan la forma angular del conjunto, sin crear disonancias o disrupciones. De la misma época es la serie *Teixits* (2008), que combina madera, latón y delicadas placas de cerámica: también aquí las marcas hechas con color reproducen el marco de madera sobre el que están suspendidas las piezas.

Una última propiedad de las obras de Eulàlia Oliver es la capacidad que tienen de acotar el espacio. De marcar hitos. En la obra *Espais creuats* cada pieza delimita un punto; los puntos forman hileras que soportan un plano, actuando como un cojín.

The artist showed great ability in the occupation of space in a surprising installation – made with Glòria Ferrer who is also a ceramicist – in Verdú castle in 2009 titled *Reflexions* (Reflections) in which water played a major role with the subtle metaphor of life's rain invading all. The title *Reflexions* is a real declaration of intent by the artist. The work is the materialisation of a long process of intellectual work concentrated in a formally simple piece, which disguises great technical skill.

The artist plays with colour in order to reinforce the impression of lightness, of nakedness. Or perhaps we should say the absence of colour, since the chromatic areas are concentrated, for example in the work *Espais creuats* (Crossed Spaces - 2009), in the central area of each piece, inside, individualising them. This reinforces the initial form without any desire to break with it. In the series of small, delicious sculptures made in 2008 and 2009, in which the porcelain rectangle gravitates to the side of a die of Menorcan limestone, we see that the chromatic areas strengthen the angular shape of the whole without causing dissonance or disruption. The *Teixits* (Tissues) series (2008) comes from the same time and combines wood, brass and delicate ceramic sheets: here too the coloured marks reproduce the wooden framework on which the pieces are suspended.

A final property of Eulàlia Oliver's works is their ability to fence in space, to mark milestones. In *Espais creuats* each piece defines a point; the points form rows that support a plane, acting like a cushion.

Tu i nosaltres. Làmines de diferent textura realitzades amb diversos procediments, cuites a 1.280° en atmosfera reductora 40 x 37 x 60 cm

En la sèrie *Teixits* estem davant un petit mòbil, d'aparença estàtica, en què el moviment es produeix de forma més simbòlica que real. És la mateixa sensació que tindriem si, passejant per un prat, ens trobem davant un llençol blanc penjat entre dos pals, al costat d'una casa. Netedat, vida privada, coses fetes amb les mans, bon temps. Amb una mica de vent, el llençol oscil·larà i ens arribarà potser l'olor de roba neta. Una cosa porta a una altra, i la darrera a la primera. Així, podem dir que *Teixits* –com a paradigma de les creacions d'aquesta artista– representa la netedat, la vida domèstica, les coses fetes amb les mans i, per què no?, el bon temps.

En la serie *Teixits* estamos ante un pequeño móvil, de apariencia estática, donde el movimiento se produce de forma más simbólica que real. Es la misma sensación que tendríamos si, paseando por un prado, nos encontramos delante de nosotros una sábana blanca colgada entre dos palos, al lado de una casa. Limpieza, vida privada, cosas hechas con las manos, buen tiempo. Con un poco de viento, la sábana oscilará y quizá nos llegue el olor a ropa limpia. Una cosa lleva a la otra, y la última a la primera. Así, podemos decir que *Teixits* –como paradigma de las creaciones de la artista– representa la limpieza, la vida doméstica, las cosas hechas con las manos y, ¿por qué no?, el buen tiempo.

The *Teixits* series places before us a small, apparently static, mobile in which the movement is more symbolic than real. It is the same impression we would have if, when walking through a meadow, we came across a white sheet hanging between two poles beside a house. Cleanliness, private life, handmade objects, good weather. A breeze would make the sheet sway and perhaps carry us the smell of clean bedding. One thing leads to another, and the last one leads on to the first. One can thus say that *Teixits*, as a paradigm of the artist's creations, represents cleanliness, home life, handmade objects and (why not?) good weather.

Navegant endins

Planxes de porcellana gravades, cuites a 1.280° amb reducció, 15,5 x 15,5 x 12 cm

FORMACIÓ

L'any 1981, quan finalitza els seus estudis a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Barcelona, en l'especialitat de Ceràmica, crea junt amb dues companyes d'estudis el Taller Bugambília. Des d'aleshores, es dedica exclusivament a la creació de ceràmica artística, combinant el disseny de col·leccions de peces de caràcter seriatiu amb la realització de peces úniques.

EXPOSICIONS I CONCURSOS

1983

— "Blauhaus", en col·laboració amb Xavier Grau i Nelson Leiva. Sala "la Caixa" (Barcelona)

1987

— Col·lectiva del Taller. Sala "la Caixa" (Andorra)
— Col·lectiva Associació de Ceramistes de Catalunya.
Centre Permanent d'Artesania (Barcelona)

1988

— Col·lectiva del Taller. Cercle Artístic de Sant Lluç (Barcelona)
— Col·lectiva del Taller. Sala Ajuntament d'Alella

1992

— "De Catalunya a Anglaterra". Col·lectiva Associació de Ceramistes de Catalunya. David Canter Gallery (Londres)

1998

— European Ceramics (28 juliol–28 setembre). Rufford Craft Centre (Nottingham, Anglaterra)

2002

— merc'ART. Galeria Espai d'Art (Terrassa)

2003

— merc'ART. Galeria Espai d'Art (Terrassa)

2008

— Galeria Hipòtesi (Barcelona)
— Premis ARTFAD 2008. Obra seleccionada
— 15a Biennal de Ceràmica d'Esplugues "Angelina Alós". Obra seleccionada

FORMACIÓN

En 1981, cuando finaliza los estudios en la Escuela de Artes Aplicadas y Oficis Artísticos de Barcelona, en la especialidad de Cerámica, crea junto a dos compañeras de estudio el Taller Bugambilia. Desde entonces, se dedica exclusivamente a la creación de cerámica artística, combinando el diseño de colecciones de piezas de carácter seriado con la realización de piezas únicas.

EXPOSICIONES Y CONCURSOS

1983

— "Blauhaus", en colaboración con Xavier Grau y Nelson Leiva. Sala "la Caixa" (Barcelona)

1987

— Col·lectiva del Taller. Sala "la Caixa" (Andorra)
— Col·lectiva Associació de Ceramistes de Catalunya.
Centre Permanent d'Artesania (Barcelona)

1988

— Col·lectiva del Taller. Cercle Artístic de Sant Lluç (Barcelona)
— Col·lectiva del Taller. Sala Ayuntamiento de Alella

1992

— "De Catalunya a Anglaterra". Col·lectiva Associació de Ceramistes de Catalunya. David Canter Gallery (Londres)

1998

— European Ceramics (28 julio–28 septiembre). Rufford Craft Centre (Nottingham, Inglaterra)

2002

— merc'ART. Galeria Espai d'Art (Terrassa)

2003

— merc'ART. Galeria Espai d'Art (Terrassa)

2008

— Galeria Hipòtesi (Barcelona)
— Premis ARTFAD 2008. Obra seleccionada
— 15.ª Bienal de Cerámica de Esplugues "Angelina Alós". Obra seleccionada

TRAINING

In 1981, after completing her studies at Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics in Barcelona, where she specialised in ceramics, she set up the Bugambilia workshop with two fellow students. Since then she has worked full-time on creating artistic ceramics, combining the design of collections of serial pieces with the creation of unique pieces.

EXHIBITIONS AND COMPETITIONS

1983

— "Blauhaus" in collaboration with Xavier Grau and Nelson Leiva. "la Caixa" Gallery (Barcelona)

1987

— Workshop Collective Exhibition. "la Caixa" Gallery (Andorra)
— Collective Exhibition by the Catalan Association of Ceramicists. Permanent Craft Centre (Barcelona)

1988

— Workshop Collective Exhibition. Sant Lluç Artistic Circle (Barcelona)
— Workshop Collective Exhibition. Alella Council Gallery

1992

— "De Catalunya a Anglaterra" (From Catalonia to England). Collective Exhibition by the Catalan Association of Ceramicists. David Canter Gallery (London)

1998

— European Ceramics (28 July – 28 September). Rufford Craft Centre (Nottingham, England)

2002

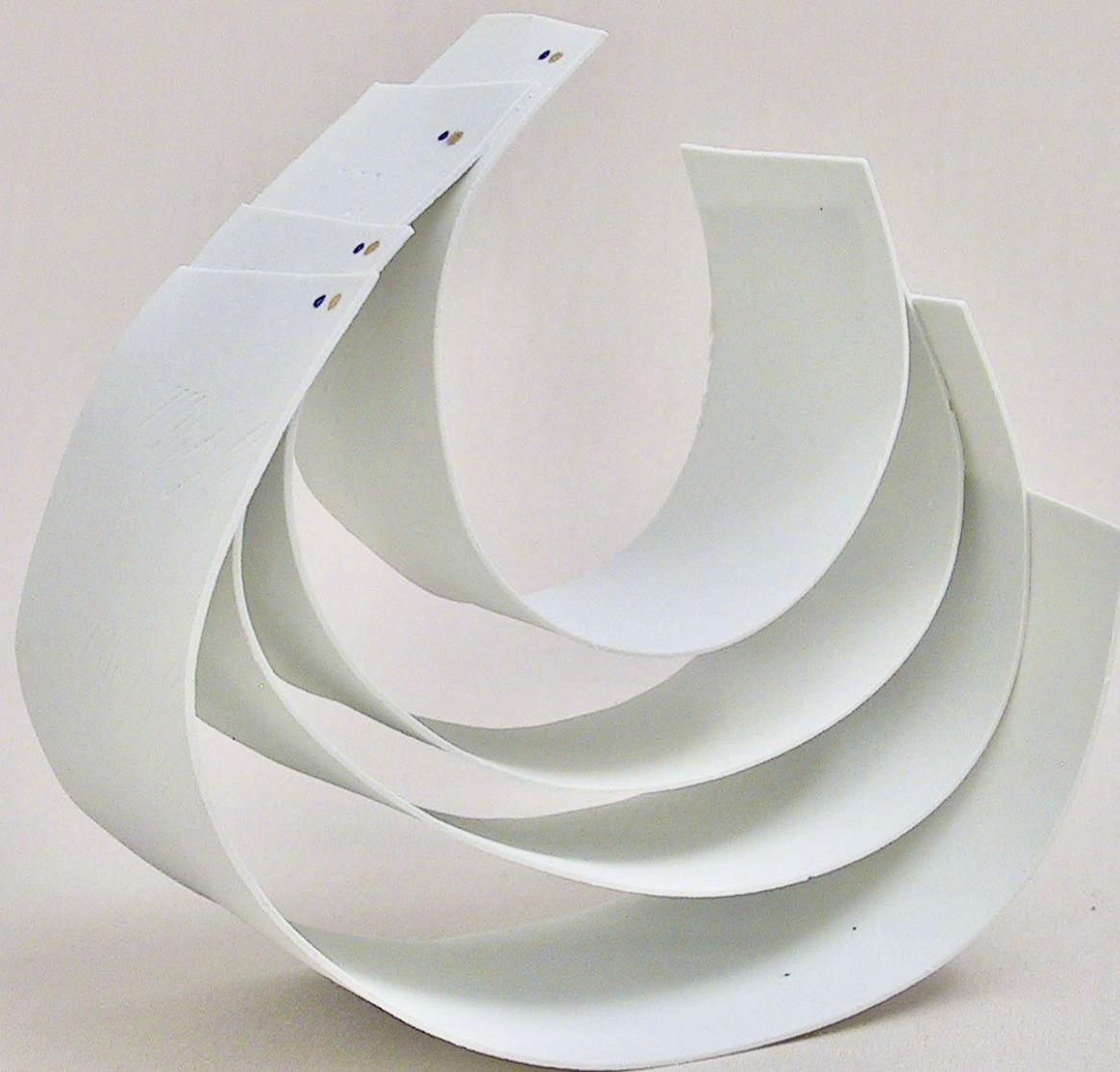
— merc'ART. Espai d'Art Gallery (Terrassa)

2003

— merc'ART. Espai d'Art Gallery (Terrassa)

2008

— Hipòtesi Gallery (Barcelona)
— ARTFAD Awards 2008. Short-listed work
— 15th Esplugues Ceramics Biennial "Angelina Alós". Short-listed work

Arcs Planxes de porcellana gravades, cuites a 1.280° en atmosfera reductora 9 x19 x 19 cm

2009

- "Reflexions", d'Eulàlia Oliver i Glòria Ferrer. Exposició de ceràmica Centre cultural Bellvitge
- "Reflexions", d'Eulàlia Oliver i Glòria Ferrer. Exposició de ceràmica sala Arnau Company. Castell de Verdú (Lleida)
- XII Festa del Silló i Fira de Ceràmica de Verdú
- "Reflexions", d'Eulàlia Oliver i Glòria Ferrer. Exposició de ceràmica Foment Hortenc (Barcelona)
- 2n premi de la V Biennal de Ceràmica del Vendrell
- XV Concurso de Ceràmica Ciudad de Valladolid
- II Encuentro Internacional. Obra seleccionada

2010

- A-FAD – Metamorfosis del llibre 2.0. Obra seleccionada (Barcelona)
- A-FAD – Metamorfosis del llibre 3.0. Obra seleccionada (Barcelona)
- "Reflexions", d'Eulàlia Oliver i Glòria Ferrer. Exposició de ceràmica CERCO (Saragossa)

2009

- "Reflexions", de Eulàlia Oliver y Glòria Ferrer. Exposición de cerámica Centro cultural Bellvitge
- "Reflexions", de Eulàlia Oliver y Glòria Ferrer. Exposición de cerámica sala Arnau Company. Castillo de Verdú (Lérida)
- XII Fiesta del Sillón y Feria de Cerámica de Verdú
- "Reflexiones", de Eulàlia Oliver y Glòria Ferrer. Exposición de cerámica Foment Hortenc (Barcelona)
- 2.º premio de la V Bienal de Cerámica de El Vendrell
- XV Concurso de Cerámica Ciudad de Valladolid
- II Encuentro Internacional. Obra seleccionada

2010

- A-FAD – Metamorfosis del llibre 2.0. Obra seleccionada (Barcelona)
- A-FAD – Metamorfosis del llibre 3.0. Obra seleccionada (Barcelona)
- "Reflexions", de Eulàlia Oliver y Glòria Ferrer. Exposición de cerámica CERCO (Zaragoza)

2009

- "Reflexions" by Eulàlia Oliver and Glòria Ferrer. Bellvitge Cultural Centre Ceramics Exhibition
- "Reflexions" by Eulàlia Oliver and Glòria Ferrer. Arnau Company Gallery Ceramics Exhibition. Verdú Castle (Lerida)
- Twelfth Armchair Festival and Verdu Ceramics Show
- "Reflexions" by Eulàlia Oliver and Glòria Ferrer. Foment Hortenc Ceramics Exhibition (Barcelona)
- 2nd prize at the Fifth El Vendrell Ceramics Biennial
- Fifteenth City of Valladolid Ceramics Competition
- Second International Meeting. Short-listed work

2010

- A-FAD – Metamorphosis of the book 2.0. Short-listed work (Barcelona)
- A-FAD – Metamorphosis of the book 3.0. Short-listed work (Barcelona)
- "Reflexions" by Eulàlia Oliver and Glòria Ferrer. CERCO Ceramics Exhibition (Saragossa)